

20200912-Taygeta-NL-Paardachtigen-van-Taygeta-biologie-op-andere-planeten

PAARDACHTIGEN VAN TAYGETA - BIOLOGIE OP ANDERE PLANETEN

Cristina: Hallo vrienden, welkom bij Pleiadian Knowledge, ik ben Cristina. Vandaag willen we een zeer interessant gesprek met jullie delen dat we een tijdje geleden hadden met Anéeka van Temmer en dat we onlangs hebben uitgebreid met Yazhí Swaruu over de verschillende paardenrassen van de Taygeta planeten. Ik zal de video beginnen met te praten over de verschillende paardenrassen die we hier op Aarde hebben, gewoon ter vergelijking, en dan zal ik verder praten met de verschillende soorten van Taygeta. Ik hoop dat je net zoveel plezier aan deze video beleeft als wij.

INLEIDING

Op Aarde zijn paarden altijd een dier geweest dat gekenmerkt werd door een zuivere en nobele geest. Een dier dat sinds de oudheid zeer gewaardeerd wordt, omdat het voor ons in vele taken is ingezet. Van het trekken van zware wagens, het bewerken van akkers, het vervoeren van mensen, tot zelfs vrachtvoertuigen in de strijd. Er zijn miljoenen toepassingen die de mens van dit dier heeft geëxploiteerd.

Op onze planeet is de paardenfamilie uitgebreid. We hebben 4 soorten paardachtigen. Ezels of *Equus africanus asinus*, beschouwd als een huisdier, ondanks het feit dat we in Afrika nog steeds populaties van wilde ezels kunnen vinden. Anderzijds hebben wij de zebra of *Equus zebra*, die drie soorten van het geslacht *Equus* telt die typisch zijn voor Afrika (gewone zebra, bergzebra en Grevy's zebra).

Een ander paardachtige is de Prezewalski of *Equus Ferus Przewalskii*. Inheems in de steppen van Mongolië. Laat u niet misleiden door zijn paardachtig voorkomen, de Prezewalski is geen paard ondanks zijn uiterlijk. Hij heeft twee chromosomen meer dan een paard. En tenslotte, ons geliefde gedomesticeerde paard of *Equus Ferus Caballus*. Er bestaan tegenwoordig meer dan 200 paardenrassen of -typen, door de mens naar gelang van zijn interesses gemengd.

Al onze paardachtigen worden gekenmerkt door het feit dat zij eenhoevige eenhoevigen zijn, hetgeen betekent dat zij een ledemaat hebben met een centrale vinger die dient als steun. Bedekt en beschermd, door een zeer sterke en elastische bekleding, de hoof.

Hoewel het paard een dier van wilde oorsprong is, zijn er geen wilde paarden meer op onze planeet en wordt het oorspronkelijke *Equus ferus* als uitgestorven beschouwd. Er zijn nog slechts enkele populaties verwilderde paarden over. Paarden, die zelfs nu nog in het wild leven, sommige al vele honderden jaren, hebben gedomesticeerde voorouders.

Het zijn dus afstammelingen van gedomesticeerde paarden die op een bepaald moment in het verleden ontsnapten of werden vrijgelaten en in het wild gingen leven. Een voorbeeld hiervan zijn de mustangs in de Verenigde Staten, afstammelingen van de paarden die tijdens de verovering van Amerika uit Europa werden meegebracht. Maar er zijn meer populaties verwilderde paarden op de planeet, zoals het Kaimanawa paard in Nieuw-Zeeland, de Namivische woestijnpaarden of de Brumby in Australië, met een van de jongste populaties, aangezien zij al meer dan 70 jaar niet meer in vrijheid zijn geweest. En er zijn er meer.

Veel van deze wilde paardenrassen worden door de mens bedreigd, omdat zij als ongedierte worden beschouwd en een bedreiging vormen voor gewassen en andere inheemse diersoorten. In de Verenigde Staten zijn de mustangs nu beschermd, maar in Australië worden nog steeds jachtpartijen georganiseerd om de brumby-populaties onder controle te houden, waarbij ze de paarden vanuit helikopters aanvallen. Deze jacht wordt gerechtvaardigd door het feit dat het paard niet inheems is in vele streken van de planeet, aangezien het door de mens is meegebracht of ingevoerd, en het gebrek aan roofdieren op sommige plaatsen een buitensporige bevolkingsgroei zou veroorzaken. Het paard is zo vaak verdreven en verplaatst dat wetenschappers het er niet over eens kunnen worden in welk gebied of welke regio de *Equus ferus* op aarde is ontstaan.

PAARDACHTIGEN VAN TAYGETA

In het Taygeta zonnestelsel, hebben ze ook dieren van het paardentype. Sommige, zeer gelijkend op de paardachtigen die wij op Aarde hadden, nu uitgestorven en die per abuis, door onze wetenschap, zijn geclassificeerd als de evolutie van het moderne paard. Het zijn slechts, andere soorten binnen het genus *equus* en hoe natuurlijk is in ons universum, soorten worden gedeeld in veel van de zonnestelsels en planeten.

In het geval van Taygeta, hebben ze 3 soorten paardachtigen. In de Taigeteaanse taal verwijst het woord Linhas, gebaseerd op Navajo, naar de dieren die tot de familie van de paardachtigen behoren.

De grootste is de Lin en hij lijkt ook het meest op ons moderne paard. Hoewel het enkele belangrijke morfologische verschillen vertoont.

Zo is hij gemiddeld 30% kleiner dan onze Equus ferus Caballus en lijkt hij qua uiterlijk op Merychippus, een uitgestorven paardachtige, die onze planeet bewoonde in het Mioceen. Gewoon als referentie. De vachtkleuren zijn vergelijkbaar met die van onze paarden, behalve enkele die zij niet hebben, zoals de cape kleur die pío of pinto wordt genoemd, dat is de effen kleur vacht gemengd met witte vlekken op het lichaam.

Daarentegen hebben of vertonen sommige exemplaren van Lin een middelmatig gestroomde vacht, zwarte strepen bovenop de effen kleur die kan variëren van lichtbruin tot zeer donkerbruin of zwart. Bij deze laatste komen de zwarte strepen alleen tot hun recht als hij in de zon staat, vergelijkbaar met de stippen bij een panter, aangezien dit slechts een donker luipaard is.

De strepen zijn niet uniform over het hele lichaam, zoals bij onze zebra's, maar zijn aanwezig of zijn meer prominent in het gebied van de nek, rug, schoft en voorste ledematen en ze zijn verloren gegaan of vervaagd naar de achterkant van het dier toe. De manen, de pony's en de staart zijn bedekt met overvloedig haar, zoals bij het paard. Maar als er iets is dat de Lin onderscheidt van ons paard, dan is het wel in zijn hoef. Aangezien het een gespleten helm heeft in het midden. Vergelijkbaar met de voet van een hert, maar meer afgerond als de hoef van een paard.

Deze dieren leven vooral op de planeet Erra en ook in Temmer, maar in kleinere aantallen. Ze leven voornamelijk in steppe, en zijn te vinden in open gebieden met veel gras en enkele bomen. Ze voeden zich met gras, voornamelijk grassen en peulvruchten, hoewel er in Erra en Temmer 10% meer variatie is dan op aarde. Er is niet dezelfde vegetatie als hier, alleen sommige plantensoorten worden gedeeld. De Lin trekken in grote kuddes, minimaal 20 tot 30 individuen, maar het aantal kan variëren. Ze trekken samen op zoek naar hulpbronnen. Vrouwtjes baren meestal maar één veulen. De draagtijd is moeilijk te bepalen, door de aard van de tijd in Taygeta. Hetzelfde geldt voor de levensverwachting, die daar niet relevant of relatief is, maar in de perceptie van het dier is het veilig te zeggen dat zij ten minste 10 keer langer leven dan op aarde. Het resultaat zou een levensverwachting zijn van ongeveer 300 jaar per specimen.

Een andere van de Linhas-soorten, hij lijkt erg op de Lin, maar dan iets kleiner. Met een zeer gelijkaardige morfologie en kenmerken. Hij bewoont ook steppegebieden en leeft in kudden, maar niet in zo talrijke groepen als de Lin. Deze Linhasoort komt alleen voor op de planeet Erra.

En tenslotte, de kleinste soort. Zijn naam in Taygetean is Bosh´ke´sh en het betekent zoets als "kleine jongen". Hij heeft de grootte van een grote landhond, de snuit is langer en hij heeft bijna geen staart. Hij lijkt op de Eohippus, een uitgestorven soort die volgens onze wetenschap op aarde leefde in het Eoceen tijdperk. Maar deze is groter. Nogmaals, alleen als referentie.

De Bosh´ke´sh leven, in tegenstelling tot de andere twee soorten Linhas, in beboste gebieden, meestal in naaldbossen. Als referentie aan de andere twee soorten, deze hebben kortere ledematen en zijn molliger. Dit doet echter geen afbreuk aan hun capaciteiten, want ze zijn zeer behendig om tussen rotsen te klimmen, met capaciteiten vergelijkbaar met die van een geit. Ze leven in kleinere familiegroepen, zoals 2, 3 of 4 individuen. Hoewel dat varieert. De Bosh´ke´sh is oorspronkelijk afkomstig van de planeet Erra.

SOORTKENMERKEN

Alle soorten van Linhas, in Taygeta, worden gekenmerkt door het presenteren van de dubbele hoef. Maar ook, door de grote afwezigheid van roofdieren. Wat bewijst dat predatie niet nodig is voor demografische controle van soorten, zoals paarden of antilopen, onder andere. Ook al zijn er in Taygeta grote katten, het zijn meestal aaseters. Het behoort niet tot hun gebruikelijke gedrag om andere diersoorten aan te vallen. Taygeta heeft meer katachtige rassen dan de Aarde, sommige varianten van dezelfde rassen, zoals leeuwenrassen met tijgerkenmerken.

Er zijn ook veel middelgrote katachtige rassen, vergelijkbaar met een Lynx, en deze jagen wel op vogels. De vogel, in Taygeta, is een van de grootste en meest gevarieerde takken van soorten die er is, de planeet Temmer heeft het grootste aantal vogelsoorten. Veel meer soorten dan wij op aarde kunnen vinden. Maar er zijn ook andere roofdieren, zoals grote canidenssoorten, zoals wolvenrassen of coyotes, maar die zijn niet in de grote steppen, maar in de bossen.

Demografische beheersing of demografisch evenwicht wordt werkelijk bereikt, omdat de dieren een zekere homeostase bereiken met de omgeving. Met andere woorden, als de paardenpopulatie meer groeit dan nodig is, wordt voedsel schaars, waardoor het aantal individuen afneemt. Maar niet als een directe actie van roofdieren. Het bereiken van een evenwicht in het aantal, dat wil zeggen dat er evenveel sterven als er geboren worden. Waardoor de populatie stabiel wordt.

Maar in tegenstelling tot wat je op aarde zou verwachten, wordt deze stabiliteit niet dramatisch bereikt. Dieren hoeven geen hongersnoden of iets dergelijks door te maken, maar zij planten zich voort in stabiliteit en in overeenstemming met hun omgeving. Dit zorgt er niet alleen voor dat er geen gebrek aan voedsel is, maar ook dat de grens van de erosie van het ecosysteem niet wordt bereikt. Integendeel, het feit dat dieren grazen, stimuleert het ontstaan van vruchtbare grond voor planten.

Dit wordt bereikt door signalen die worden doorgegeven tussen diersoorten en planten. Deze signalen, die chemisch kunnen zijn voor elkaar, of biologische afscheiding van informatie die die van dezelfde soort of andere soorten zullen ontvangen. Het zijn de exosomen. Deze gegevens, die onderling worden gedeeld, hebben of dragen ook een factor die bepaalt wanneer of hoe zij zullen worden gereproduceerd, en dit in perfecte harmonie met de omgeving. Maar het bevat ook informatie die zo relevant is als de hoeveelheid en de kwaliteit van het voedsel, waar het geprefereerde voedsel vandaan komt of de toxiciteit voor het milieu, naast vele andere dingen. Het hele ecosysteem is met elkaar verbonden, dieren en planten.

Dit zorgt er ook voor dat de populatie van een dier niet in een buitensporige voortplantingsmodus terechtkomt, omdat er op geen enkel moment een omgeving ontstaat waarin de concurrentie om hulpbronnen groot is, omdat er veel zijn. Omdat ze niet bedreigd worden, en dus niet de behoefte hebben om de planeet te vullen met paarden. Laten we zeggen dat je in de kwaliteit van het leven belang modus gaat, niet het aantal individuen dat "heldhaftig" overleefd om zich voort te planten.

Op aarde komen soorten in een toestand van puur overleven, die 3D definieert. Waar dieren (en sommige mensen ook) slechts 3 dingen in gedachten hebben:

Mindset van:

- 1.- Kan ik dat eten?
- 2.- Gaat dat mij opeten?
- 3.- Kan ik paren met dat?

Terwijl in Taygeta, dezelfde dieren tegen zichzelf zeggen: Ik heb alles te eten, niets stoort me. Wat kan ik doen met mijn tijd? Genieten. Het verandert de betekenis van het leven voor hen.

Maar dit is niet iets typisch voor de planeten van Taygeta, de Aarde had ook dat evenwicht, het is de hand van de mens die sommige en andere soorten ertoe heeft aangezet uit de hand te lopen en het evenwicht in de ecosystemen te verliezen.

EXTINCTIE

Een ander belangrijk aspect dat moet worden belicht is het uitsterven van de soorten. Wanneer een soort onderhevig is aan een verandering, wat die ook moge zijn, en niet meer kan concurreren om hulpbronnen, in een omgeving met andere dieren die beter met die verandering zijn toegerust, houden zij vanuit kosmologisch standpunt op die planeet te betreden en concentreren zij zich beter om op andere, meer geschikte planeten verder te gaan. Dat is wat wij waarnemen als het uitsterven van de soort. In werkelijkheid is het de intentie van elk bewustzijn om te incarneren die de duur

van een soort bepaalt. Want voor het bewustzijn valt die soort samen met zijn belangen (dat is de Frequentie) die het nodig heeft voor zijn punt of stadium van evolutie en expansie.

Tuiniers kunnen een dier dat van plan is om op een planeet met lage dichtheid, 3D, of 5D te leven, versnellen om daarbinnen te gaan door een kleine populatie te nemen en die op die planeet of planeten te planten.

Maar terugkomend op de glimp, dat zou ook worden ontworpen door dezelfde dieren die worden "geplant" of gezaaid op een nieuwe planeet. Aangezien het bewustzijn bepaalt wanneer en waar geïncarneerd wordt, en niet andersom.

Dit gebeurt op alle planeten. Er wordt gezegd dat de tuinmannen degenen zijn die het doen. Dat is waar. Maar niet alleen zij. Elk ras doet het bewust of onbewust.

Het is bijvoorbeeld bekend dat de huiskat ongeveer 10.000 jaar geleden per ongeluk op Aarde is gezaaid door ruimteschepen uit Taygeta, in het gebied van Egypte. De huiskat komt oorspronkelijk uit het Vega sterrenstelsel (waar de Urmah vandaan komen) maar heeft zich inmiddels over de hele Galactische zone verspreid.

Daarom is er in de Aardwetenschappen zeer, zeer weinig bewijs van kleine katachtige voorouders, het slaat plotseling over naar de huiskat. En dat is, omdat de huiskat niet oorspronkelijk van hier is, vanuit het standpunt van een soort heeft hij de aarde zeer kort bewoond. Niet alleen hun genetica en morfologie zijn anders dan die van andere katachtigen, maar ook hun mentaliteit. Meer afhankelijk van mensen met een Lyrische morfologie. Dit zit diep ingebakken in de psyche van de huiskat. Verlangend om met Lyrianen te leven, in het algemeen. Niet als slaaf, maar als culturele toevoeging. Omdat het bij hen past, ze vinden het leuk, en het is comfortabel.

Terugkomend op de paardensoorten van Taygeta, de Linha's worden beschouwd als wilde dieren en zijn niet gedomesticeerd of getemd, zoals hier op Aarde. De Taygetaanse samenleving kent geen beschaving, behalve de aardse, die paarden of andere soorten tot slaven maakt om te rijden, te laden of te vervoeren.

Maar ondanks hun wilde staat zijn de Linha's niet schichtig tegenover Taygeteënen, want door telepathie weten ze dat mensen geen bedreiging voor hen vormen. Ze hebben dus de neiging mensen te negeren en niet weg te lopen van hun aanwezigheid, ook al zijn ze nog wild. Anderzijds worden ze wel bang van voertuigen, vooral vanuit de lucht.

In de Taygetaanse samenleving is er geen instelling die zich uitsluitend met de paardensoort bezighoudt, maar wat zij hebben, houdt zich meer in het algemeen bezig met de studie, de observatie en het toezicht op de biologie en de diversiteit van de flora, ergo met het hele ecosysteem als geheel.

Zij zouden hier vergelijkbaar zijn met sommige rangers, zij zijn de SAR (Search and Rescue) en deze zijn belast met het toezicht op de emigratie, het gedrag en de behoeften van de dieren. Met het doel problemen te voorkomen en het welzijn van de dieren in het ecosysteem in het algemeen te waarborgen. In het bijzonder de soorten die in de buurt van de Taygetaanpopulaties leven of bewegen. De beste omschrijving van de SAR, met gebruikmaking van menselijke terminologie voor opsporing en redding, is zoals de politie op aarde, maar ook optredend als paramedici, brandweerlieden en reddingswerkers, dat allemaal. Het zijn niet echt politieagenten, maar een reeks hulpploegen. In de Taygetaanse maatschappij is er eigenlijk geen politiewerk. Aangezien de misdaad praktisch nihil of onbestaande is. Hoe meer bewustzijn het volk heeft, hoe minder overheid het nodig heeft. Wezen, omgekeerd evenredig.

Cristina: Zoals je ziet, is de symbiose in de natuur in Taygeta heel interessant en geeft het ons veel stof tot nadenken over hoe wij als soort omgaan met onze omgeving en de rest van de soorten. Ik geloof dat onze wetenschap nog lang niet begrijpt hoe terrestrische ecosystemen werken, maar als er iets is dat we moeten veranderen, is het dat we op de een of andere manier moeten begrijpen dat de natuur perfect is en dat hoe meer we haar aanraken en wijzigen, hoe meer we haar uit evenwicht brengen.

In het geval van het paard denk ik dat het niet geschikt is om als huisdier te dienen en dat het gedomesticeerde leven het op de een of andere manier ziek maakt. In mijn werk, en ik spreek als professional in de paardenwereld, realiseer ik me telkens weer dat paarden wilde dieren zijn en dat we ze op een dag, net als honden, moeten loslaten en ze moeten laten terugkeren naar hun oorsprong.

Tenslotte wil ik met u allen een deel van mijn kennis, onderzoek en studies over de habitat en het gedrag van het gedomesticeerde paard delen. Het is maar een korte samenvatting, maar ik vind dat ik die in deze video moet opnemen. Dus, hiermee neem ik afscheid, dank u zeer voor uw aanwezigheid en het luisteren en tot ziens in de volgende video.

HUISDIER

Het paard is van nature een kuddedier. Ze leven in kleine groepen of kuddes. Als prooidier biedt de groep troost en veiligheid. Terwijl sommigen rusten, wordt de bewaking uitgevoerd door andere leden van de groep, altijd willekeurig. Hoe meer ogen en oren oplettend zijn, hoe eerder het gevaar wordt opgemerkt.

Ze bewegen zich in wijde open ruimten, om roofdieren op te sporen en genoeg tijd te hebben om te vluchten. Bij gevaar verenigen zij zich, synchroniseren zoveel mogelijk en rennen zo dicht mogelijk bij elkaar, zodat het voor roofdieren moeilijk is een individu uit de groep te kiezen. Paarden besteden het grootste deel van hun tijd aan het zoeken naar hulpbronnen en het eten van voedsel, waarbij ze meer dan 18 uur per dag grazen. Hierdoor leggen zij grote afstanden af op zoek naar weidegrond en water, tot meer dan 40 kilometer per dag.

Paarden in vrijheid genieten een deel van hun tijd van eten, spelen, elkaar verzorgen, dutten en vele andere activiteiten die zij altijd in gezelschap van de groep verrichten. De kudde biedt hun het nodige gezelschap en het contact, dat zo belangrijk is voor het emotionele evenwicht van sociale dieren. Maar onze gewoonten en belangen als soort hebben ons ertoe gebracht de leefomgeving van paarden ingrijpend te wijzigen. Wij voelen ons veilig in kleine en gesloten ruimten en wij hebben de grote fout gemaakt te geloven dat de rest van de soort zoals wij moet zijn. En in onze onwetendheid hebben wij conditioneringssystemen gecreëerd, zoals stallen of omheiningen, die niet geschikt zijn voor dieren zoals het paard.

Een paard in een stal is verstoken van beweging en gezelschap. Al hun activiteiten worden gereduceerd tot eten en slapen. Hierdoor ontwikkelen vele paarden emotionele pathologieën, die in de paardensport "stalondeugden en slechte gewoonten" worden genoemd en als iets gewoons en normaal worden aanvaard. ^[LSEP] Ondeutgen of stereotypen zijn niets anders dan gebaren of repetitieve handelingen die ze steeds weer uitvoeren, zoals gebaren met de tong en de mond, balanceren met het lichaam, lucht inslikken, hun eigen uitwerpselen opeten, op de deur kloppen en nog veel meer. Sommige van deze ondeugden worden door veel mensen zelfs grappig gevonden en zijn het voorwerp van spot en gelach. ^[LSEP] Maar in werkelijkheid zijn deze ondeugden het gevolg van verveling, angst, stress, gebrek aan beweging, honger of gebrek aan gezelschap dat deze onnatuurlijke levensstijl bij hen teweegbrengt. En ze zijn het resultaat van emotioneel lijden. Maar ook de opsluiting en de verandering van hun natuurlijke ritme schaden hun lichamelijke gezondheid ernstig.

Het paard is een van de weinige zoogdieren die geen galblaas heeft, waardoor het geen gal kan opslaan en deze gal ongeveer om de 2 uur rechtstreeks in de maag wordt uitgescheiden, of er nu voedsel is of niet. Het opleggen van een maaltijdschema aan het paard, zoals vele eigenaars of maneges doen, door hen één tot drie keer per dag voedsel te geven, zoals wij mensen doen, veroorzaakt bij hen angst en ongemak door het gevoel van gal dat de lege maag verbrandt en Dit betekent dat een groot percentage van de gedomesticeerde paarden lijdt aan maagzweren, naast andere pathologieën die leiden tot ernstige spijsverterings- en gezondheidsproblemen.

Opgemerkt zij, dat de kleine maag van het paard, die slechts op 75% van zijn capaciteit optimaal werkt, om aan de behoeften van zijn grote omvang te voldoen, de hele dag door kleine hoeveelheden voedsel moet eten. De cardiax van de maag heeft slechts één richting, met als gevolg dat het paard niet kan braken. De darmen zijn zeer lang en werken alleen goed wanneer het dier in beweging is. Bovendien werkt de dikke darm in een trage spijsvertering, voorbereid om grote

hoeveelheden gras te fermenteren, maar weinig aangepast om grote hoeveelheden graan te fermenteren, en dat laatste is een belangrijk onderdeel van het dieet dat de mens aan het gedomesticeerde paard aanbiedt in de vorm van voeder.

Het paard is van nature ontworpen om in de loop van de dag kleine hoeveelheden gras op te nemen tijdens het lopen, en dat is wat paarden in het wild doen. Als dit niet het geval is, wordt de spijsvertering verstoord, waardoor elk jaar een groot aantal gedomesticeerde paarden sterft aan pathologieën zoals koliek of kolieksyndroom. Wat de veterinaire paardensector ertoe brengt dergelijke barbaarsheden te affirmeren, is dat het paard een delicaat dier van de maag is. Om de fout van de natuur te compenseren, schrijft men oliën, speciale diëten en stoffen voor die zogenaamd de darmtransit bevorderen, maar die in werkelijkheid het lichaam alleen nog maar meer veranderen.

Maar misschien is het meest algemeen aanvaarde en genormaliseerde probleem wel de overmatige slijtage van hun hoeven. Die de mens heeft opgelapt, met een hoefijzer. Alle paardachtigen in de natuur worden blootsvoets geboren en leggen lange afstanden blootsvoets af, soms op schurende ondergronden zoals rotsen, maar ons gedomesticeerde paard heeft juist problemen.

Dit is te wijten aan het feit dat de hoef of voet van het paard een geheugen heeft en voortdurend informatie ontvangt van de grond en zijn activiteiten, en als gevolg van deze lezingen produceert het zo veel hoef en van de nodige kwaliteit, als het individu nodig heeft of draagt. ^[1]Probleem hier voor ons gedomesticeerde paard. Als een paard niet constant in beweging is, dag en nacht, zal de hoef niet genoeg produceren en niet hard genoeg zijn, dus wanneer het dier beweegt, zal de hoef niet voorbereid zijn op die beweging, wat buitensporige slijtage veroorzaakt, zonder tijd te geven om ervan te herstellen. In tegenstelling tot wat men denkt, is de hardheid van de grond niet zo relevant, maar de lezing van de beweging. Het scheidt verwarring in het lichaam. Nu beweeg ik veel, nu beweeg ik helemaal niet. ^[2]Een ander probleem is de slechte voeding, zoals overmatig vetmesten of suikerrijke granen. Dit veroorzaakt gifstoffen in het lichaam, die door de hoef worden opgenomen, waardoor de hoefstructuur verzwakt, maar ook het gebrek aan hygiëne, waarbij veel paarden gedwongen zijn om op hun eigen urine of uitwerpselen te stappen, vanwege de kleine afmetingen van hun stal of omheining.

Hoefijzers zijn geen oplossing of noodzaak, ze zijn het lapmiddel voor een probleem dat de mens heeft veroorzaakt. Plus, het heeft nadelige bijwerkingen. Het hoefijzer, dat aan de voet is vastgespijkerd, ontnemt de hoef de bewegingsvrijheid, de expansie, waardoor de gehele bot- en spierstructuur geen natuurlijke demping meer heeft. Deze natuurlijke expansie of het pompen van de voeten helpt en drijft de bloedsomloop aan, aangezien het paard zeer lange ledematen heeft en, zoals ik al eerder zei, een klein hart voor zijn grootte. Zonder dit natuurlijke pompen is de bloedsomloop van het dier verzwakt, waardoor het hart het gebrek aan zuurstof moet compenseren.

En alsof dat nog niet genoeg is, kan de hoef zich door de stijfheid van het hoefijzer niet aanpassen aan de oneffenheden van het terrein, waardoor de structuren van de ledematen deze stijfheid moeten compenseren, en omdat ze daar niet voor ontworpen zijn, breken ze uiteindelijk op de lange duur. Ziekten zoals osteoarthritis, artritis, chronische peesontsteking zijn dan ook veel voorkomende ziektebeelden bij 95% van onze paarden.

Bovendien blijft de hoef van het paard groeien en zelfs als de hoefijzers vaak worden vervangen en het teveel wordt bekapt, ondergaat het tussen de ene hoefijzervervanging en de andere kleine veranderingen, waardoor het hele lichaam voortdurend ontregeld raakt en het evenwicht en de natuurlijke beweging van het dier uit evenwicht worden gebracht.

Een ander levend wezen op je dragen maakt de situatie natuurlijk alleen maar erger.

De mens moet leren meer naar de natuur te kijken en te luisteren, levende wezens zijn tot in de perfectie ontworpen en ecosystemen zijn een eenheid in perfect evenwicht. In plaats van te geloven dat wij slimmer zijn dan wie ook en dat wij alles kunnen perfectioneren, zouden wij ons moeten aansluiten bij deze symbiose van de natuur, alleen dan zullen wij het evenwicht hervinden, van onze omgeving en van onze eigen soort.